

NECİP FAZIL'IN ATATÜRK HAYRANLIĞI

□□□□□□□□

Atatürk'ün vefatından sonra yurt içinde ve yurt dışında, hakkında binlerle ifade edebileceğimiz yazılar yayınlanmıştır. Her biri kendi içinde değerlendirilmesi gereken yazılardan birisi de, Necip Fazıl Kısakürek'in, Cumhuriyet Gazetesi'nde, 26 Kasım 1938 tarihinde Atatürk'ün ölümünün ardından kaleme aldığı yazıdır.

Necip Fazıl, Atatürk'ün vefatından dolayı neler hissettiğini ve Onunla ilgili kanaatlerini şu şekilde aktarmıştır:

“Son on beş gündür her sabah yatağımızdan kalkıp Dolmabahçe Sarayı'nı yerinde bulduktan sonra, Ona varlık ve mana izafe eden (bağlayan) unsurun yok olduğuna inanabilmek, yaman bir idrak işkencesi; Atatürk'ten bir parça halinde kalan birçok şey arasında Onun yokluğu, merkezi olmayan bir daire tasviri gibi, içinden çıkılmaz bir muhâl (olamazlık) hissi veriyor. Fındığın kabuğunu kırmadan içini yiyen korkunç bir sihirbaz edâsı ile ölüm, Atatürk'ü, hüviyeti etrafındaki büyük zarfa el değdirmeksizin aldı götürdü.

Ölüm, her insanda basit bir tezahür farkı ile, aynı marifeti tekrarlamasına rağmen; bu son misalde bulunduğu müeyyide (yaptırım) kudretini, bütün tarih boyunca sık sık ele geçirebilmiş değildir. Yaratıcının bir defa bile şaşırılmamaya memur sadık işçisi (olan Azrail), bu misalde, kudretinin her zamanki mevzuu ile mevzuunun bu defaki kudretini bir araya getirdi.

Mahalleden bir ölü çıktığı zaman o semt, ister istemez kendisine bir alâka payı düştüğünü kabul eder. Ölümünün mücerred (soyut) sirayet ve ihtarı (ölümün etki ve uyarısı) küçük bir mesafe yakınlığını, bir nevi akrabalık haline getirirdi. Fakat ne de olsa ölen ne kadar içtimai ve herkese ait hüviyet taşırsa taşırsın bu bağ, kan ve his yakınlıkları karşısında, sadece yapma bir zihin

telaşı uyandırmaktan ötürü bir acı duyurmaz.

Bütün dünyada Kralına, anası kadar yanacak kimse yoktur. Bu zalim ruh kanununa rağmen bu defaki ölüm, vatanın her evinden çıkmış kadar göze büyük göründü. Evinizdeki bir kahve fincanının çatlaması, bize Yedikule surlarının çöküşünden daha tesirli geldiği halde; bu defaki ölümü hepimiz, fiili ve şahsi bir mülkiyet kaybı ifadesiyle duyduk. İçtimai ölümler arasında (Atatürk gibi), her evin ölüsü olabilmiş kahramanlar, tek eldeki parmak sayısından daha azdır.

Hiçbir Türk, kendini, devlet reisine, bütün dünyanın bu türlü bir saygı göstereceğini ümit edemezdi. Osmanlı İmparatorluğu'nun yarı dünyaya sahip olduğu devirlerde bile, böyle bir ihtirama (saygınlığa ve ağırlığa) hedef olabilmiş hükümdar yoktur. Avrupa'nın, bize en yabancı milletlerine kadar heyetlerle, askeri kıt'alarla ve en büyük mümessillerle Ankara'ya koşmuş olması gösteriyor ki, Garp (Batı), Atatürk'ün şahsında Türk ehliyet ve kıymetine artık inanmıştır. Bu inandırışın büyük aksiyonunu yapan Milli Kahraman'ın ölüsü karşısında da, hiçbir protokol kaidesinin olmadığı ve hiçbir garplının bir yabancıya göstermediği bir hürmetle şapkasını çıkartmaktadır.

Atatürk'ün gözleri ile görmediği bu manzarayı, biz yalnız gözlerimizde bırakmayarak; keskin bir delalet (kesin ve net bir kanıt) halinde şuurumuza sindirmekle mükellefiz.

O Türk'e; hem Türk'ü hem de Avrupalıyı inandırabilirdi. Tarihte büyük bedbinlerle (kötümserlerle) büyük nikbinlerden (çok iyimserlerden) ibaret iki sıra kahraman vardır. Her şeyi karanlık görenler, aydınlığı aramaya doğru gizli bir cehde; aydınlık görenler de öldürücü şartlar karşısında kırılmaz bir mukavemete gebedir.

Bence bu fikirlerin ikisi de, dava ve aksiyon doğuracak çapta olmak şartıyla, kurtarıcılara mahsus vasıflardandır. Bedbin kahraman bizi, vücudunu görmediğimiz bir hayata erdirmeğe, nikbin kahraman da vücudunu görmediğimiz ölüm tehlikesinden kaçırmaya memurdur.

Atatürk'ün ruhi maktalarından (kesitlerinden) bence en alâkalısı, Onun yılmaz ve hezimet kabul etmez nikbinliğidir. Atatürk bu eşsiz nikbinliği (aşırı iyimserliği ve ümit beslemesi), başta ve sonda, biri milletine ve öbürü şahsına ait iki büyük tezahürle vesikalandırdı.

Birinci vesika;

Bir millet için; esaret ve mahkûmiyet anının, bir vakıa (fiili durum) halinde teslim edildiği hengâmede, bu vakıaya (milletimizin esir oluşuna) inanmayan tek adam O idi. Bütün dünya ile birlikte milleti de kendi ölümüne inandığı vakit bile O inanmadı. Bu, Atatürk'ün millet ufkuna doğuşu ile başlayan ilk ve büyük nikbinliğinin (iyimserlik ve özgüvenin) tecellisidir.

İkinci vesika;

Milli kahraman, hasta döşeğinde gündün güne fenalaşırken, yakınlarından itibaren bütün Türk Milleti'ne kadar herkes ağır bir ümitsizlik içinde boğuluyor; fakat kendisi bir çocuk gibi saffetli, ayağa kalkacağı, otomobiline veya motörüne bineceği dakikayı bekliyor, ölebileceğine bir an bile mümkün gözü ile bakamıyordu. Bu da sonuncu tecelli.

Atatürk, başlangıçta Milleti'nin; sonunda da kendisinin ölümüne inanmadı. Bu iki nikbinlik tecellisinin birinde haklı, ötekinde haksız çıktı. Fakat koca bir millete hayat vesilesi getirmiş bir kahramanın ferdi hayatı olamayacağı için, Onu ikinci tecellide haksız bulamayacağız.

Benim gözümde birbirine bağlı iki işin sahibi olarak iki Atatürk var.

Zaman tasnifi ile bunlardan biri, düşmanın denize dökülüşüne, öbürü de bugüne kadar sürer. Biri ölüm hükmü giydirilmiş bir milleti şahlandırdı. Mucize çapında bir barışla madde ve askerlik planında muzaffer kıldırdı. Öbürü, bir an evvelki ölüm tehlikesini doğuran sebepler âlemine karşı harekete geçti, fikir ve cemiyet planında yeni bir bünye inşasına girişti. Bu tarife göre birine asker, öbürüne inkılapçı Atatürk demek, hatıra gelecektir. Atatürk'ün iki iş merhalesini temsil eden cepheleri arasında, bence mefkûreci ve hudutsuz şahsiyet; asker Atatürk'tedir. Asker sıfatı da Onu ifadeye kifayetsizdir. Zira bu merhalede askerlik Onun sadece aletiydi. Bu merhalede O, en büyük asker olmak kıymetinin çok üstünde bir değer taşıdı. Koca bir milletin diriliş iradesini temsil eden mefkûrevi insan olmak değeri. Bu değerle Atatürk, beşer tarihinde sayısı birkaçı geçmeyen hakiki millet kurtarıcılarında bir tanesidir. Dehasının sırrı da ne askeri, ne içtimai, ne de aklidir. Aksine laboratuvar ilimlerinin çerçeveyeylemediği ve aleladelikler (sıradan şeyler) serisinin yaşanmadığı bir heyette ve tamamıyla ferdi ve insiyakidir (fitri ve manevi bir kabiliyettir). Zaten kahraman dediğimiz meçhul yaratılış ve bünyenin bütün farikası, bu ferdi ve insiyaki cevherde değil midir? Yoksa herhangi bir ihtilalci başlangıçta Milleti, Atatürk gibi

ayaklandırabilir; herhangi bir asker, kurtuluş mücadelesini Atatürk kadar iyi idare edebilir ve herhangi bir idareci, Atatürk'ün kurduğu teşekkülleri kurabilirdi. Fakat kimse, Samsun'a çıkışından, İzmir'e girişine kadar, Onun taşıdığı iç kıymet ve imanını taşıyamazdı. Çünkü bu kıymet ve iman: teknik, bilgi ve akıl işi değildir. Bütün bu melekelerin atalet ve felakete battığı dakikada, hepsini birden yerinden fırlatacak bir ruhi adale işidir. Kahraman dediğimiz meçhul yaratılış ve bünyenin herkesten farklı olarak sahip olduğu hususi ve harikulade unsur da, işte bu ruhi adaledir.

İnkılapçı Atatürk'e bütün talih ve salahiyetini asker Atatürk hazırladı. Garip bir tesadüf cilvesi ile, iki Atatürk'ten her biri ayrı isimler taşıyor. Mustafa Kemal ve Atatürk... İnkılapçı Atatürk, Tanzimat'tan beri Türk Cemiyeti'nin Avrupa medeniyet manzumesine (sistem ve silsilesine) kavuşturulması yolunda girilen yarım ve kısır teşebbüsleri, tam ve yüzde yüz randımanlı hamleler haline getirdi.

Türk Cemiyeti'nin, Tanzimat'tan beri alev alev yanan kafası ve ruhu ile bir türlü kararını bulamadığı, hududunu çizemediği, mevcutlardan neyi verip, neyi veremeyeceğini, neyi alıp neyi alamayacağını kestiremediği medenileşme davasını, bütün Şark'ı, topyekûn vermek ve yerine bütün Garp'ı topyekûn almak şeklinde kökünden halletti. Onun bu cüretli iradesinde de, taşıdığı ruhi adalenin bir ihtizazına (titreşimine) şahit oluyoruz. Tanzimat tabii seyrinde devam etseydi belki daha asırlarca, Atatürk'ün vardığı bu telakki ve cesaret merhalesine ulaştıramayacaktı. Filhakika (gerçek şudur ki) bütün müesseseleriyle Türk Cemiyetine asılan garp, Türk toprakları üzerinde ve iktisadi, ilmi, içtimai sahalarda büyük muvaffakiyetlerle yemişini vermeğe başladı. Kurtuluş zaferini takip eden merhalede garp; kanun, şapka, harf, yol, fabrika, banka, mektep, ordu, bütün aletleriyle vatana tatbik edilebilmiştir. **Şu kadar ki yalnız müsbet bilgiler ve maddi aletler manzumesi telakki eden ve ruhi planda garbın da bizzat kendi kendisini araladığını bilen bir fikir adamı gözünde bu hareket, kıymet hükmünü saran bin bir çetin davaya karşı nihayet madde çerçevesinde büyük bir ıslahçılık hareketi olmaktan ileriye geçemez. Fikir, ahlâk ve sanat cepheleriyle yepyeni, istiklali ve şahsi bir cemiyet binası işiyle de bir tutulamaz. İkinci merhalenin Atatürk'ü, ıslahçılık tarihimizin en büyük çehresidir. Fakat ilk merhalenin Atatürk'ü, aynı soydan hadiseler arasında, bütün beşer tarihinin en ulvi ifadesini taşıyacaktır.”[1]**

Lütfen dikkat!

Necip Fazıl bu satırları, Abdülhakim Arvasi Hz.leriyle tanışıp büyük bir dönüşüm yaşadığı ve yeni bir huzur ve şuurla donandığı 1934 yılından tam 4 yıl sonra yazmıştı. Ardından, hayatı boyunca da, Atatürk'le ilgili bu kanaatinden dönüş yaptığını veya pişmanlığına dair hiçbir açıklaması olmamıştı. “Put Adam” isimli kitabın ise, kimin tarafından

**hazırlandığı ve kimleri hedef aldığı muğlaktır ve zaten o kitapta bile
“Atatürk ve Mustafa Kemal”
isimlerine asla rastlanmamaktadır.**

Yani Necip Fazıl Kısakürek, ne Mustafa Kemal Paşa hayattayken, ne de vefatından sonra, Ona karşı saygısızlık yapmıştır. Mustafa Kemal Paşa'nın şahsını, Milli Mücadele'deki katkılarını ve komutanlığını her zaman şükran ve hayranlıkla anmıştır. Necip Fazıl'ın eleştirilerinin hedefinde hep CHP vardır. Mustafa Kemal Paşa döneminde olsun, İsmet İnönü döneminde olsun, uygulanan politikalardaki yanlışların altını cesurca çizmekten sakınmamıştır. CHP'nin temsil ettiği, egemen Batıcı ve millete tepeden bakıcı zihniyeti sorgulamıştır. Lozan'dan başlayan sürece eleştirel yaklaştığı, özellikle Milli Şef İsmet İnönü'nün ve dönemindeki CHP diktatörlüğünün milli ve manevi tahribatlarına tavır aldığı açıktır. Zaten bu muhalif duruşunun bedelini de ömrünün en güzel yıllarını cezaevlerinde geçirerek ödemiş bir insandır. Ama bütün bunlar, Necip Fazıl'ın Mustafa Kemal Paşa'ya duyduğu saygıyı ve hayranlığı gölgelemeye yeterli olmamıştır. Necip Fazıl Kısakürek'in, Gazi'nin vefatının dünya kamuoyunda yarattığı yankılara ve hemen her devletin akın akın taziyeye koşmalarına bakıp *“Osmanlı İmparatorluğu'nun yarı dünyaya sahip olduğu devirlerde bile böyle bir ihtirama sahip olabilmış hükümdar yoktur.”* itirafı ve olaya objektif bakışı, keşke diğer İslamcılar tarafından da anlaşılıysaydı!..

[1] (Kaynak: Atatürk nasıl öldürüldü? Ogün Deli. Akis Kitap. 1. Baskı. 2006. İST. Sh:25)